29/06/2023

Δύο ανόμοια μεγέθη – Του π. Δημητρίου Μπόκου

/ Γνώμες

Ένας Ρωμαίος εκατόνταρχος στην Καπερναούμ πλησίασε τον Ιησού και τον παρακάλεσε να θεραπεύσει τον παράλυτο δούλο του, που βασανιζόταν πολύ από τους πόνους και ήταν κοντά στον θάνατο.

Ο Χριστός προθυμοποιήθηκε να μεταβεί στο σπίτι του και να τον θεραπεύσει, όμως ο εκατόνταρχος αντέτεινε ότι θεωρεί ανάξιο τον εαυτό του να δεχτεί τον Χριστό *«υπό την στέγην»* του. Αλλά, πιστεύοντας ότι ο Χριστός εξουσιάζει τα πάντα, του ζήτησε να δώσει μια απλή εντολή και η αρρώστια θα τον υπακούσει και θα φύγει, όπως αυτός δίνει εντολές σε στρατιώτες και δούλους που βρίσκονται υπό την εξουσία του και αυτοί υπακούουν. Ο Χριστός θαύμασε την πίστη του και την επαίνεσε. Και φυσικά θεράπευσε με ένα λόγο τον δούλο του **(Κυριακή Δ΄ Ματθαίου).**

Ο ευαγγελιστής Λουκάς παραθέτει και μια ελαφρώς διαφορετική εκδοχή για το γεγονός, κατά την οποία, ο εκατόνταρχος θεωρεί τον εαυτό του εντελώς ανάξιο

να παρουσιασθεί αυτοπροσώπως μπρος στον Χριστό. Γι’ αυτό και επιστρατεύει μερικούς από τους *«πρεσβυτέρους των Ιουδαίων»* (Λουκ. **7,** 3), κάποιους δηλαδή προεστούς, να μεσιτεύσουν για χάρη του και να παρακαλέσουν για το αίτημά του. Δείχνει ένα απολύτως **υγιές πνευματικό φρόνημα:** Την αίσθηση αναξιότητας μπρος στο απέραντο θεϊκό μεγαλείο που αποκτούν οι άγιοι, όσο περισσότερο πλησιάζουν τον Θεό.

Αυτό επισυμβαίνει στους αγίους με την όξυνση της πνευματικής τους όρασης. Αν εδώ, στην παρούσα ζωή, έχουμε μια αμυδρή μόνο αίσθηση των ουρανίων πραγμάτων, αν τώρα βλέπουμε τα πάντα σαν μέσα από ένα θαμπό καθρέφτη, *«δι’ εσόπτρου εν αινίγματι»* (Α΄ Κορ. **13,** 12), παραμένει δηλαδή εν πολλοίς αινιγματική, ανεξήγητη η εικόνα της θείας πραγματικότητας, στους αγίους ωστόσο τα πνευματικά αισθητήρια αναβαθμίζονται.

Το απέραντο μεγαλείο του Θεού αποκαλύπτεται στα μάτια τους καθαρότερα. Όσο πιο κοντά του πηγαίνουν, τόσο περισσότερο συνειδητοποιούν την άπειρη τελειότητά του και τη δική τους ατέλεια. Και, φυσικώ τω λόγω, αναδεικνύεται το τεράστιο χάος που χωρίζει τα δυο διαφορετικά, ανόμοια μεγέθη: Το ασύλληπτο μέγεθος του Θεού και το πεπερασμένο, κατ’ ουσίαν ασήμαντο, μέγεθος του ανθρώπου.

Μπρος στο ανυπέρβλητο θεϊκό μεγαλείο ακόμα και οι τελειότερες αγγελικές δυνάμεις, τα Χερουβίμ και τα Σεραφίμ, στέκονται μετά φόβου και τρόμου, με δέος δηλαδή και απέραντο σεβασμό. Αλλά και *«πάσα σαρξ βροτεία».* Κάθε άνθρωπος, εν αντιθέσει προς τους αγγέλους, βαρύνεται από πλήθος αμαρτιών και η απόστασή του από την υπερβάλλουσα καθαρότητα του Θεού μεγαλώνει επικίνδυνα. Δεν μπορούμε να έχουμε τη δέουσα καθαρότητα ενώπιον του Θεού, αλλά τουλάχιστον **ας έχουμε τη συναίσθηση της τεράστιας αυτής διαφοράς,** όπως ακριβώς και ο εκατόνταρχος.

Γι’ αυτό και οι άγιοι μάς συμβουλεύουν να στεκόμαστε μπροστά του και να προσευχόμαστε **ταπεινά.** Να παραδεχόμαστε αφ’ ενός τη δική μας αδυναμία και αφ’ ετέρου την παντοδυναμία του Θεού. Να υψώνουμε τον Θεό στη θέση που του αρμόζει και να κατεβάζουμε τον εαυτό μας στη θέση που μας αναλογεί. Όχι να τα ανακατεύουμε όλα, να υψώνουμε τον εαυτό μας και να κατεβάζουμε τον Θεό (αγ. Νικόλαος Βελιμίροβιτς).

Η προσευχή μας να πλημμυρίζει την καρδιά μας **με αίσθημα μετάνοιας,** να κάνει τα μάτια μας να τρέχουν δάκρυα (αγ. Θεοφάνης ο Έγκλειστος). Η καρδιά μας να είναι ταπεινή και να θρηνεί αδιάκοπα **την αναξιότητα** και την αμαρτωλότητά της. Να στέκεται γεμάτη φόβο μπροστά στη μεγαλοσύνη του Θεού (αγ. Λουκάς, αρχιεπίσκοπος Κριμαίας).

Η αίσθηση αναξιότητας μπροστά στον Θεό είναι αυτή που μας δίνει τελικά αξία στα μάτια του.

Καλή ευλογημένη εβδομάδα! Καλό μήνα!